

### [Lisbet Hindsgaul.]

vort Samliv maaske blevet reddet og vort Hjem bevaret. Nu ved jeg godt, at det er let at lægge Ansvar paa andre, i dette Tilfælde paa Lægen, som vel har Ansvar nok endda, men hvis Lægens Skøn i de mange Tilfælde skal være det afgørende, saa maa Lægen ogsaa efter min Mening paa en helt anden Maade, end det ofte sker i denne fortravlede Tid, skelne mellem, hvor Diskretion er paa sin Plads, og hvor det er tvungende nødvendigt, at Sandheden siges. Jeg mener, at for Ægtefællers Vedkommende, hvor den ene eller den anden Part er kommet i Ulykke, maa Sandheden uden Omsvøb siges. Staar den smittede Person derfor tvivlraadig og feig og mener, at den Ting nok kan klares, saa maa Lægen, den moderne Læge med den gamle Huslæge som Forbillede, tage den menneskelige Side af Tilfældet op og raade sin Patient saa stærkt, saa indtrængende, ja, jeg vil gerne tilføje saa bydende, at Vejen betrædes, selv om den er vanskelig, og Klarhed paa sandfærdigt Grundlag skabes. Lægens menneskelige Indflydelse kan ikke underkendes og maa ikke underkendes, mindst paa disse vanskelige Omraader.

I øvrigt er jeg tilfreds med de enkelte Ændringer, som man under Udvalgsbehandlingen i det andet høje Ting er blevet enig om. Spørgsmaalet Smitteopsporing er nu lagt i Lægens Hænder, selv om man i det givne Tilfælde kan tilkalde Politiets Hjælp. Jeg tror dog, at den udmærkede Hjælp, som efterhaanden flere og flere af de ansatte Socialhjælperne yder, ogsaa paa dette Omraade kunde anvendes til Støtte for Lægernes Oplysningsarbejde, og jeg vil gerne paa mit Partis Vegne støtte Overvejelser i den Retning. Jeg mener selvfølgelig ikke, at Socialhjelperne skal arbejde paa egen Haand som et selvstændigt Organ, men jeg mener, de vilde være en Støtte, en Hjælp for den travle Læge. Jeg siger dette, fordi der muligt ogsaa paa denne Maade i de vanskelige Tilfælde kunde blive en god og naturlig Forbindelse mellem Patienten og den helbredende Instans. Det er jo det, der er det afgørende her, hvor Sygdommens Art trods alle moralske Brist dog for mange, mange føles ikke alene som en Ulykke, men ogsaa som en Skam.

Derfor vil jeg fremdeles ønske, at Lovforslagets Tendens med Hensyn til Embedslægernes Eneret til at behandle Kønssygdomme for det offentlige Regning kunde erstattes af de almindelige Lægernes Ret. Derigennem kunde de Patienter, der ikke hører til det stadigt tilbagevendende utug-

tige Klientel, lettere klare Tingene ogsaa økonomisk, for som jeg tidligere har anført, er Problemet ikke alene et moralsk, medicinsk og lægevidenskabeligt, men det er tillige et økonomisk Problem for den enkelte, der rammes. Selv om det er konstateret, at moderne Behandlingsmaader i Dag noterer hurtig Helbredelse, f. Eks. af Gonorré, saa er Syfilis stadig en alvorlig og smittefarlig Sygdom, der kræver aarelang Behandling og Kontrol og dette uden varig Garanti for Helbredelse. At der i Forbindelse hermed kan rejse sig et økonomisk Spørgsmaal for den, der ikke ønsker Embedslægens Bistand, er givet.

Jeg haaber derfor, at der gennem en Udvalgsbehandling bliver Lejlighed til at se nærmere paa Lovforslaget, og skal ved denne første Behandling tilsige mit Partis Støtte til Lovforslagets hurtige Vedtagelse.

**Anna Westergaard:** Den røde Betænkning, som er blevet omdelt til Rigsdagens Medlemmer, er et særdeles nyttigt og interessant Aktstykke, der giver klar Oplysning om det foreliggende Problem og Dele af dets historiske Udvikling. Ogsaa de statistiske Oplysninger i Betænkningen taler deres uhyggelige Sprog om Kønssygdommens Vækst i de senere Aar herhjemme og da navnlig i Besættelsesaarene, ligesom de viser den Forskydning, der har fundet Sted med Hensyn til Sygdommens Udbredelse uden for København. Vi har her i Landet endnu mange Reparationsarbejder og Rengøringsarbejder af forskellig Art at udføre efter den tyske Besættelse. Vi kan af de grafiske Tabeller i den røde Betænkning se, at der med Tyskernes Ophold ogsaa er fulgt en mægtig Stigning i Kønssygdommene, og her er mit Parti naturligvis fuldkommen enig i, at Situationen kræver passende Foranstaltninger iværksat. At man har fundet Situationen foruroligende, er ikke underligt, og det var derfor særdeles velmotiveret, at man i 1944 nedsatte dette Udvalg, som skulde forberede en Lovgivning sigtende til at raade Bod paa de sørgelige Tilstande, som var i fuld Udvikling.

Det var et meget sagkyndigt Udvalg — det er ogsaa understreget et Par Gange fra denne Talerstol —, som blev nedsat, et Udvalg bestaaende af ministerielle Embedsmænd, Læger og Politifolk, og Udvalget har gjort et stort og nyttigt Arbejde. Trods dette fristes man, naar man læser Udvalgets Lovforslag, dog til den Betragtning, at der ligesom er kommet, om ikke for megen Saglighed, saa dog for lidt almindelig Mennesskelighed ind i Udvalget, hvis Forslag